

[Indenrigs- og boligministeren.]

vist hundegalskab hos ræve, grævlinge, hunde, katte og andre dyr. Der blev straks af landbrugsministeriet udstedt forbud mod indførsel af katte samt endvidere udstedt en bekendtgørelse, hvorved det blev påbudt, at hunde i Sønderjylland enten skulle være bundet eller have mundkurv, ligesom der fastsattes forbud mod bortførsel af hunde fra et nærmere afgrænset område. Endvidere udsendte sundhedsstyrelsen til læger og sygehuse i Sønderjylland cirkulære om, at anmeldelse til embedslægen skulle ske, hvis et menneske blev bidt af en hund eller kat, og gav retningslinier for vaccinationsbehandling.

I juni 1951 ophævedes landbrugsministeriets bekendtgørelse, der havde affødt en del kritik og givet anledning til en forespørgsel i landstinget til landbrugsministeren.

I januar i år blev det imidlertid bekendt, at hundegalskaben havde bredt sig til området nord for Kielerkanalen, og sundhedsstyrelsen fornyede derfor sit cirkulære til læger og sygehuse i Sønderjylland. I begyndelsen af indeværende måned blev der modtaget oplysning om, at sygdommen nu optrådte ca. 50 km fra grænsen, og på et møde i landbrugsministeriet den 18. marts med repræsentanter bl. a. for sundhedsstyrelsen, veterinærdirektoratet og jagtrådet blev det drøftet, hvilke foranstaltninger der bør sættes i kraft, når sygdommen er kommet noget nærmere den danske grænse, og der blev taget skridt til en forberedelse af udryddelsen af rævene i spærrebæltet umiddelbart nord for grænsen. Umiddelbart efter mødet har landbrugsministeriet anmodet udenrigsministeriet om omgående at rette henvendelse til de tyske myndigheder og søge at formå disse til at foranstalte en yderligere udryddelse af rævene nord for linien Slesvig—Husum.

Hundegalskab er en smitsom sygdom, der optræder blandt dyr og kun lejlighedsvis overføres til mennesker. Foranstaltningerne mod sygdommens indførelse her i landet fra Tyskland må derfor gå ud på at søge at hindre, at smitten gennem smittede dyr bringes over grænsen. Da det ikke er muligt at iværksætte foranstaltninger, der absolut sikkert hindrer dette, må man endvidere her i landet, i første række i Sønderjylland, søge at udrydde syge dyr og dyr, der er særlig modtagelige for sygdommen.

Disse foranstaltninger træffes af landbrugsministeriet i henhold til den veterinære lovgivning. Sygdommens optræden syd for grænsen følges altså med den allerstørste opmærksomhed.

Med hensyn til spørgsmålet om at erklære hundegalskab for smitsom sygdom i henhold til karantæneloven skal jeg til slut gøre følgende bemærkninger. Til mennesket overføres sygdommen som bekendt ved bid fra de syge dyr, men det er, efter hvad jeg har fået oplyst i sundhedsstyrelsen, meget sjældent, at mennesker, der er angrebet af hundegalskab, fører sygdommen videre til andre mennesker. Dette kan kun ske, hvis den syges spyt direkte trænger ind i rifter eller sår hos et andet menneske. Selvom det indenfor karantænelovgivningens rammer er muligt at iværksætte foranstaltninger mod hundegalskab, tror jeg derfor ikke, det vil være af praktisk betydning at gøre dette. Mennesker, som er angrebet af hundegalskab, vil også være så syge, at de ikke vil begive sig på rejse, og også af denne grund skulle det være uden betydning at gøre hundegalskab til en smitsom sygdom efter karantænelovgivningen.

Evald Christensen: Jeg siger den højtærede indenrigs- og boligminister tak for hans oplysninger, og jeg har nu draget den slutning af dem, at man har sat fart i arbejdet med de nødvendige forebyggende foranstaltninger.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1—45 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om yderligere forlængelse af lov om en dansk besættelsesstyrke i udlandet.

(Første behandling findes i tidenden sp. 3675).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under eet.

Ingen bad om ordet.